

Світла зірка та й за гору скрилась,
Пишалась гарна квітка та й пожовкла,
Співала пташка та й навіки змовкла.
І в серці туга залишилась.
І серцеві не можна не боліти,
Дарма, що інші в небі зорі сяють,
Що інші ще в гаю пташки співають
І процвітають інші квіти.
І будуть інші ще... Та серце знає,
Що вже тебе, душе висока, чиста,
Хороший квіте, зоре промениста,
Найкраща пташко, більш немає.
І довго ще, як серце піднесеться
На крилах образів твоїх високо,
Не раз блисне сльозою наше око
І болю крик з грудей озветься.
За що недоля наша невблаганно
Кепкує так? За віщо постать мила
Тієї, що життя й красу творила,
У небуття пішла так рано?